

Episcopul H. David Burton
Episcop care prezidează

Munca de bunăstare care sfințește

Lucrarea de a ne îngriji unii de alții și de a fi „buni cu cei săraci” este o lucrare care sfințește, fiind dată drept poruncă de către Tatăl.

Buna dimineața, dragi frați și dragi surori. În anul 1897, tânărul David O. McKay stătea în fața unei uși cu o broșură în mână. În calitate de misionar în Stirling, Scoția, făcuse acest lucru de multe ori. Dar, în acea zi, o femeie foarte istovită a deschis ușa și a stat în fața lui. Era îmbrăcată sărăcăcios și avea obraji trași și părul nepieptănat.

A luat broșura pe care i-a oferit-o vârstnicul McKay și i-a spus șase cuvinte pe care acesta nu le-a uitat niciodată de-atunci înainte: „Pot să cumpăr pâine cu aceasta?”

Această întâlnire i-a lăsat o impresie puternică de lungă durată tânărului misionar. Mai târziu, el a scris: „Din acel moment, am avut o înțelegere mai profundă a faptului că Biserica lui Hristos trebuie să fie, și este, preocupată de salvarea temporală a omului. Am plecat de la ușa respectivă simțind că acea [femeie], cu... amărăciune în inimă față de oameni și față de Dumnezeu, nu [avea] posibilitatea să primească mesajul Evangheliei. [Ea avea] nevoie de ajutor material, iar în Stirling nu exista, din câte știam, nicio organizație care să [i-] poată oferi”¹.

Câteva decenii mai târziu, lumea suferea sub povara Marii depresiuni economice. În acea perioadă, la 6 aprilie 1936, președintele Heber J. Grant și consilierii săi, J. Reuben Clark și David O. McKay, au anunțat ceea ce urma să fie cunoscut drept programul de bunăstare al Bisericii. Este de notat faptul că, două săptămâni mai târziu, vârstnicul Melvin J. Ballard a fost numit primul președinte al acestui program, iar Harold B. Lee, primul director general.

Acesta nu era un efort obișnuit. Deși Domnul formase oameni remarcabili pentru a administra această lucrare, președintele J. Reuben Clark a clarificat faptul că „stabilirea programului [de bunăstare] este rezultatul revelației primite de președintele Grant prin Duhul Sfânt și că, de la acel moment, acesta a fost condus prin revelații de egală valoare pe care le-au primit frații responsabili de el”².

Angajamentul conducătorilor Bisericii de a alina suferința umană era pe cât de sigur, pe atât de irevocabil. Președintele Grant dorea „un sistem care... să ajungă la oameni și să aibă grijă de aceștia, indiferent care ar fi

costurile”. El a spus că ar fi dispus să ia măsuri drastice precum „închiderea seminarelor, oprirea muncii misionare pentru o perioadă sau chiar închiderea templelor, dar că nu aveau să-i lase pe oameni să flămânzească”³.

Eram lângă președintele Gordon B. Hinckley în Managua, Nicaragua, când acesta a vorbit către 1.300 de membri ai Bisericii care supraviețuiseră unui uragan devastator, care luase mai mult de 11.000 de vieți. „Atâta timp cât Biserica are resurse”, le-a spus el, „nu vom permite să fiți flămânzi, fără haine sau fără adăpost. Vom face tot ce putem pentru a vă ajuta în modul în care a stabilit Domnul că acest lucru trebuie făcut”⁴.

Una dintre caracteristicile distinctive ale acestui plan de bunăstare inspirat este accentul pe care îl pune pe responsabilitatea personală și bizuirea pe forțele proprii. Președintele Marion G. Romney a explicat: „Multe programe au fost stabilite de persoane bine intenționate pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. Totuși, multe dintre aceste programe sunt prevăzute cu obiectivul pe termen scurt de a-i «ajuta pe oameni», spre deosebire de a-i «ajuta pe oameni să se ajute singuri»”⁵.

Bizuirea pe forțele proprii este rezultatul unui trai înțelept și al exercitării autodisCIPLINEI economice. De la început, Biserica ne-a învățat că familiile – în măsura în care pot – trebuie să-și asume responsabilitatea pentru propria lor bunăstare temporală. Fiecare generație trebuie să învețe ea însăși principiile fundamentale ale bizuirii pe forțele proprii: evitarea datoriilor, administrarea cu grijă a banilor, pregătirea pentru vremuri grele, ascultarea și urmarea cuvintelor profetilor în viață, dezvoltarea disciplinei de a distinge între necesități și dorințe și, apoi, trăirea în conformitate cu aceste principii.

Scopurile, promisiunile și principiile care susțin munca de bunăstare a Bisericii se extind cu mult dincolo de această viață muritoare. Această lucrare sacră nu este doar pentru folosul și binecuvântarea celor care suferă sau a celor nevoiași. Ca fii și fiice ai Tatălui Ceresc, noi nu putem moșteni plenitudinea vieții veșnice fără să fim pe deplin preocupați de bunăstarea celorlalți cât trăim pe acest pământ. Principiile celeste ale sacrificiului și consacrării le învățăm prin punerea în practică cu bunăvoință a sacrificiului și slujind în folosul altora⁶.

Regele Beniamin ne-a învățat că unul dintre motivele pentru care împărțim din bunurile noastre săracilor și îi mângâiem este de a păstra iertarea păcatelor noastre de la o zi la alta și de a putea pași nevinovați în fața lui Dumnezeu⁷.

Încă de la crearea lumii, caritatea a jucat mereu un rol vital pentru comunitățile neprihănite. Tânjim după o lume pașnică și comunități prospere. Ne rugăm să existe societăți în care să se dea dovadă de virtute, în care răutatea să fie uitată și bunătațea și dreptatea să triumfe. Indiferent de cât de multe temple construim, indiferent de cât de mult va crește numărul membrilor, indiferent cât de bine suntem văzuți în lume – dacă nu ținem această poruncă importantă și fundamentală de a-i „ajuta

pe slabi, [a înălța] mâinile obosite și [a întări] genunchii care se clatină”⁸ sau ne întoarcem inimile de la cei care suferă și se tânguie, suntem sub condamnare și nu-L putem mulțumi pe Domnul⁹, iar speranța plină de bucurie nu se va găsi niciodată în inimile noastre.

Peste tot în lume, aproape 28.000 de episcopi îi caută pe cei săraci pentru a avea grijă de nevoile lor. Fiecare episcop este asistat de un consiliu al episcopiei, constând din conducători ai preoției și ai organizațiilor auxiliare, inclusiv o președintă devotată a Societății de Alinare. Ei „se pot grăbi pentru a oferi ajutor străinului... pentru a vindeca inimile celor triști... pentru a șterge lacrimile orfanilor și a aduce bucurie în inimile văduvelor”¹⁰.

Inimile membrilor și conducătorilor Bisericii din întreaga lume sunt influențate și îndrumate în mod pozitiv de doctrinele și sentimentele divine de dragoste și grijă față de aproapele lor.

Un conducător al preoției din America de Sud a fost împovărat de foamea și lipsa lucrurilor esențiale din viețile membrilor micului său țăruș. Nepermițându-și să lase copiii să sufere de foame, el a găsit o bucată de pământ și i-a organizat pe deținătorii preoției pentru a cultiva pământul și a planta. Au găsit un cal bătrân, l-au înhamat la un jug simplu și au început

să lucreze pământul. Dar înainte să poată termina, a avut loc o tragedie și calul a murit.

În loc să-i lase pe frații și surorile lor să sufere de foame, frații deținători ai preoției au legat vechiul plug de spatele lor și l-au tras prin pământul greu de străpuns. Ei au luat, la propriu, asupra lor jugul suferinței și poverile fraților și surorilor lor¹¹.

Un moment din istoria propriei mele familii oferă un exemplu al angajamentului de a se îngriji de cei aflați în nevoie. Mulți au auzit de companiile de cărucioare Willie și Martin și despre cum au suferit și au murit acești pionieri credincioși în timp ce au îndurat frigul iernii și condițiile istovitoare din călătoria lor spre vest. Robert Taylor Burton, unul dintre stră-străbunicii mei, a fost unul dintre cei cărora Brigham Young le-a cerut să plece cu căruțele și să îi salveze pe acei sfinți dragi aflați într-o situație disperată.

St. Catherine, Jamaica

Bunicul a scris în jurnalul său despre acele momente: „Zăpada este mare [și] este foarte frig... Atât de frig încât nu [ne] puteam mișca. Termometrul arată minus 24 de grade Celsius ... atât de frig încât oamenii nu puteau călători”¹².

Provizii necesare pentru supraviețuire le-au fost distribuite sfinților izolați, dar „deși [salvatorii] au făcut tot ce au putut, mulți au pierit și au fost îngropați la marginea drumului”¹³.

În timp ce sfinții care fuseseră salvați traversau o porțiune a drumului prin Canionul Echo, mai multe căruțe s-au oprit pentru a ajuta la sosirea pe lume a unei fetițe. Robert a observat că tânăra mamă nu avea suficiente haine pentru a-și încălzi bebelușul nou-născut. În pofida temperaturii foarte scăzute, el „și-a dat jos cămașa țesută în casă și i-a oferit-o mamei pentru a înfășa bebelușul”¹⁴. Copilul a primit numele de Echo – Echo Squires – în amintirea locului și împrejurărilor în care s-a născut.

În anii care au urmat, Robert a fost chemat în Episcopatul care prezidează al Bisericii, în care a slujit mai mult de treizeci de ani. La 86 de ani, Robert Taylor Burton s-a îmbolnăvit. Și-a strâns familia în jurul patului pentru a le oferi binecuvântarea sa finală. Printre ultimele sale cuvinte s-a aflat acest sfat simplu, dar profund: „Fiți buni cu cei săraci”¹⁵.

Dragi frați și surori, noi cinstim acele persoane pline de resurse pe

care Domnul le-a chemat pentru a organiza și a administra programul organizat pentru a li se sluji membrilor Bisericii Sale aflați în nevoie. Noi îi cinstim pe cei care, în zilele noastre, fac eforturi în moduri nenumărate și adesea tăcute pentru a fi „buni cu cei săraci”, a-i hrăni pe cei flămânzi, a-i îmbrăca pe cei goi, a aduce alinare celor bolnavi și suferinzi și a-i vizita pe robi.

Aceasta este lucrarea sacră pe care Salvatorul o așteaptă din partea ucenicilor Săi. Aceasta este lucrarea pe care El a îndrăgit-o când S-a aflat pe pământ. Este lucrarea pe care știu că L-am vedea că o înfăptuiește dacă ar fi printre noi în zilele noastre¹⁶.

Acum șaptezeci și cinci de ani, un sistem dedicat salvării spirituale și temporale a omenirii și-a făcut apariția prin începuturi modeste. De la acel moment, acesta a înnobilit și a binecuvântat viețile a zeci de milioane de oameni din întreaga lume. Planul profetic al bunăstării nu este o simplă notă de subsol din istoria Bisericii. Principiile pe care se bazează acestea ne definesc ca popor. Acest plan al bunăstării reprezintă caracteristica noastră fundamentală ca ucenici individuali ai Salvatorului și Exemplului nostru, Isus Hristos.

Lucrarea de a ne îngriji unii de alții și de a fi „buni cu cei săraci” este o lucrare care sfințește, fiind dată drept poruncă de către Tatăl și creată de divinitate pentru a-i binecuvânta, a-i

perfecționa și a-i exalta pe copiii Săi. Fie ca noi să urmăm sfatul Salvatorului oferit unui învățător al legii în pilda Samariteanului: „Du-te de fă și tu la fel”¹⁷. Mărturisesc despre aceasta în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Clare Middlemiss, *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, compilație Clare Middlemiss (1955), p. 189.
2. J. Reuben Clark Jr., fiul, „Testimony of Divine Origin of Welfare Plan”, *Church News*, 8 august 1951, p. 15; vezi, de asemenea, Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), p. 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, p. 34.
4. În „President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States”, *Ensign*, februarie 1999, p. 74.
5. Marion G. Romney, „The Celestial Nature of Self-Reliance”, *Liahona*, martie 2009, p. 15.
6. Vezi Doctrină și legăminte 104:15–18; vezi, de asemenea Doctrină și legăminte 105:2–3.
7. Vezi Mosia 4:26–27.
8. Doctrină și legăminte 81:5; vezi, de asemenea, Matei 22:36–40.
9. Vezi Doctrină și legăminte 104:18.
10. Joseph Smith, în *History of the Church*, 4:567–568.
11. Interviu cu Harold C. Brown, fost director general al Serviciilor de Bunăstare.
12. Jurnalul lui Robert T. Burton, Church History Library, orașul Salt Lake, noiembrie 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, în Janet Burton Seegmiller, „Be Kind to the Poor”: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), p. 164.
14. Lenore Gunderson, în Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, în Seegmiller, „Be Kind to the Poor”, p. 416.
16. Vezi Dieter F. Uchtdorf, „Voi sunteți mâinile Mele”, *Liahona*, 2010, p. 68–70, 75.
17. Luca 10:37.